

Vy se nebojíte modlit?

Jednou se mne kdosi zeptal: „Vy se nebojíte modlit Otčenáš? Vždyť je tam prosba: Buď vůle tvá. Copak víte, co si může ten Bůh vymyslet?“

Bůh je Otec, a proto vždycky sleduje naše dobro. Můžeme mu zcela důvěřovat. Nelze ovšem očekávat, že bude jednat podle našich představ. Skutečnost, že Bůh je náš Otec, musíme prožívat v celé její pravdivosti. Žádný opravdu milující táta nesplní dětem každou nerozumnou prosbu, ale jen tu, která je pro jejich dobro. Ani nekazí děti tím, že jim dával věci bez jejich vlastní námahy.

Tak i Bůh jako otec sleduje naše věčné dobro a může někdy chtít i to, co mu vyčítáme, nad čím naříkáme, proti čemu protestujeme, co pro bolest odmítáme.

Jak žít vztah k Otci, nás učí Panna Maria, když říká: „Ať se mi stane podle tvého slova.“ A Bůh nám říká jako Panně Marii: „Neboj se, Já, všemohoucí Bůh, jsem s tebou. I když nerozumíš, i když trpíš, věř mi a nalezněš pokoj srdce.“

To, co nás vede ve svědomí k dobrému, k lásce, k obětavosti, k překonání sebe, k modlitbě, k lítosti nad hříchy, k touze po lepším životě, je jemný hlas Ducha svatého.

Jiří Mikulášek – Někdo tě má rád

Proste a tlučte

Možná to zní špatně, ale modlitba je tak trochu obtěžování Boha, aby nás vyslechl. Pán nás ale vybízí: Buďte jako přítel o půlnoci, jako vdova před soudcem... Znamená to na sebe upoutat Boží srdce, Boží zrak. To udělal také jeden malomocný, který se přiblížil k Ježíši se slovy: „Chceš-li, můžeš mě očistit“ (Lk 5,12). Udělal to s určitou jistotou. A právě takovéto modlitbě nás Ježíš učí. Když se modlíme, občas si pomyslíme: ano, vyslovím před Pánem tuto potřebu. Uděláme to jednou, dvakrát, třikrát, ale nijak silně. Pak už nás to unavuje a zapomínáme o to prosit. Ale tito lidé hlasitě volali a nepolevovali ve svém křiku. Ježíš nám říká: „Proste“, a také nás vyzývá: „Tlučte.“ Ten, kdo tluče na dveře, dělá rámus, vyrušuje, obtěžuje.

*365 dní s papežem Františkem
– Promluvy od Svaté Marty*

Další texty v týdnu

Po: 2Kor 4,7-15; Mt 20,20-28
Út: Jer 14,17-22; Mt 13,36-43
St: Jer 15,10.16-21; Mt 13,44-46
Čt: Jer 18,1-6; Mt 13,47-53
Pá: Jer 26,1-9; Mt 13,54-58
So: Jer 26,11-16.24; Mt 14,1-12

Prameny, odkazy

Silvano Fausti – Nad evangeliem podle Lukáše; Paul-Gerhard Müller – Evangelium sv. Lukáše – Malý stuttgartský komentář; Giorgio Zevini, Pier Giordano Cabra – Lectio divina 1; Jeruzalémská Bible; Petr Mareček – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

17. neděle v mezidobí – cyklus C

24. července 2016

¹Jednoho dne se Ježíš na nějakém místě modlil. Když přestal, řekl mu jeden z jeho učedníků: „Pane, nauč nás modlit se, jako i Jan učil své učedníky.“ ²Odpověděl jim: „Když se modlíte, říkejte: Otče, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. ³Chléb náš vezdejší dávej nám každý den. ⁴A odpusť nám naše hříchy, neboť i my odpouštíme každému, kdo se provinuje proti nám. A neuved' nás v pokušení.“ ⁵Řekl jim dále: „Někdo z vás bude mít přítele a půjde k němu o půlnoci s prosbou: ‚Příteli, půjč mi tři chleby.‘ Právě totiž ke mně přišel můj přítel, který je na cestách, a nemám, co bych mu předložil.“ ⁷On však by mu zevnitř odpověděl: ‚Neobtěžuj mě! Dveře jsou už zavřeny a moje děti jsou se mnou na lůžku. Nemohu vstát a dát ti to.‘ ⁸Říkám vám: Když přece vstane a dá mu, tedy ne proto, že je to jeho přítel, ale pro jeho neodbytnost se zvedne a dá mu všechno, co potřebuje. ⁹Proto vám říkám: Proste, a dostanete, hledejte, a naleznete; tlučte, a otevře se vám. ¹⁰Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. ¹¹Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? ¹²Anebo když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? ¹³Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“

1. čtení:

Gn 18,20-32

2. čtení:

Kol 2,12-14

Evangelium:

Lk 11,1-13

Srovnaní:

Lk 5,16; 6,12;

9,18.28;

Mt 6,9-13;

Mk 11,25;

Mt 18,35;

Lk 18,1-8;

Mt 7,7-11;

Mk 11,24;

Jak 1,6-7;

Jan 16,23-24;

Jak 1,17;

1 Jan 5,14

Lk 11,1-13

Úvod k meditaci

Jak vypadal Ježíš při modlitbě? Pokusme se vidět modlícího se Pána, mistra modlitby; vidět apoštoly, kteří jsou osloveni způsobem Ježíšovy modlitby a prosí ho: Pane, nauč nás modlit se. Chtějí jako Ježíš pozvednout oči od všeho a upnout je na Boha. Poznávají, že Ježíšova modlitba je něco velikého a hlubokého, ona je pramen života. Učme se opravdové modlitbě, hlubokému spojení s Pánem. Proto ten, kdo se naučil modlitbě, naučil se žít (sv. Augustin). Modlitba je Boží dar, ne náš výdobytek.

Výklad biblického textu

Kontext: Po lásce k bližnímu (Lk 10,25-37) a naslouchání Ježíšovu slovu (Lk 10,38-42) je jako charakteristický rys pravého učednictví v následování Ježíše ukázána modlitba. Verše o prosebné modlitbě jsou uzavřeny příslibem Ducha Svatého (v. 13).

v. 1: Ježíš je výlučný učitel, protože ukazuje specifický způsob modlitby odlišný od jiných skupin židovstva.

v. 2: Otče – Oslovení (aramejsky *Abba*) bylo sice v tehdejší židovstvu známé a užívané, nebylo však typické, Ježíš ho v evangeliích užívá asi 180×. Nejde přitom jen o správné oslovení, nýbrž je vysvětlen celý vztah, v jakém se nachází Bůh vůči nám lidem. Jestliže budeme mít o Bohu správné poznání, budeme se k němu obracet plni důvěry a naplnění nadějí.

posvěť se jméno tvé – Podle způsobu vyjadřování Písma svatého to neznámá: ať se Bůh stará, aby lidé pokládali jeho jméno za svaté a aby ho nezneuctivali. Znamená to však: ať Bůh sám své jméno posvěť: ať tak jedná, aby byl poznán a uznán jako ten, kterého charakterizuje jeho jméno, totiž jako Bůh a Otec. Boha, v kterého věříme, prosíme, aby se stal viditelným jako Bůh a Otec.

přijď království tvé – Denně zakoušíme mnoho pánů a mocí, lidí a mocností přírody, které se jeví mnohem zdatněji a silněji než moc Boží. V této situaci prosíme o definitivní dokonání, kdy Bůh bude vládnout nepokrytě a viditelným způsobem, kdy on a Otec bude jediným pánem.

v. 3: V našem pozemském životě jsme závislí na jídle a pití, na oblečení a bydlení. O to vše máme a smíme prosit v takové míře, v jaké je to pro nás nutné. Ježíš nevložil do modlitby prosbu o nadbytečné věci. Modlitba, které Ježíš učí, není zaměřena egoisticky. Ve výrazech „nám“ a „my“ jsou zahrnuti všichni prosící.

v. 4: Hříchy si nejsme schopni sami odpustit. Jsme odkázáni na Boží odpuštění, které si máme vyprosit.

A neved' nás v pokušení – Bůh nevede člověka do pokušení s cílem, aby dosáhl zla a aby nás nechal upadnout do hříchu. Bůh však může přivodit zkoušku a vyzkoušet naši pevnost a vytrvalost.

v. 5-8: Přítel jde ke svému příteli v případě skutečné nouze. Nemáme se tedy obracet k Bohu s prosbou o nadbytečné věci, nýbrž v záležitostech skutečných nesnází, ať vlastních, nebo cizích. Přítel říká bez jakýchkoli složitostí nekomplikovaně a přímo, co potřebuje. Rovněž před Bohem nemusíme slova prosby dalekosáhle hledat, nýbrž smíme k němu mluvit otevřeně a přímo bez jakýchkoli zábran. Přítel prosí svého přítele s důsledností a důrazností.

v. 11-13: V druhém podobnosti připomíná Ježíš, jak otec přijímá prosbu svého dítěte. Splní ji. Žádanou dobrou věc nenahradí něčím, co může být dítěti nebezpečné a co by mu mohlo uškodit. Ježíš nám však nedává záruku, že naše prosby usilují vždy o dary, které jsou pro nás dobré.

K tématu

Ke komu se modlím? K Bohu Všemohoucímu? Vzdálenému? Ježíš to tak necítil. Ke komu se tedy modlím? Ke kosmickému Bohu? To by dnes docela šlo... modlit se ke kosmickému Bohu, že? Tato polyteistická varianta je nesená dnešní light-kulturou.... Máš se však modlit k Otci! „Otec“ – to je silné slovo. Máš se

modlit k Tomu, který tě zplodil, který ti dal život, právě tobě. – Ne všem, to by bylo moc anonymní. – Tobě! Mně! A zároveň je Tím, kdo tě doprovází na tvé cestě, zná celý tvůj život. Všechno! To, co je dobré, i to, co není až tak dobré. Ví všechno. Pokud nezačínáme modlitbu tímto slovem – ne snad vysloveným rty, nýbrž srdcem – nemůžeme se modlit křesťansky.

Slovo „otec“ otevírá brány. Když si Izák ve chvíli, kdy měli přinést oběť, povšiml, že něco není v pořádku, že chybí obětní zvíře, skládá důvěru ve svého otce, přenechává svou obavu srdci svého otce. Nebo na jiném místě: se slovem „otče“ přichází onen syn, který si řekl nejdřív o dědictví, odešel a pak se chtěl vrátit domů. A jeho otec jej vidí a spěchá mu v ústřety, padne mu do náručí, aby na něj nechal splynout všechnu svou lásku. Klíčem ke každé modlitbě je cítit, že jsme Otcem milováni.

Máme Otce. Je nám nesmírně blízko, objímá nás... Nechme Otci všechny své obtíže a strachy. On ví, co potřebujeme. Ale jaký je to Otec? Můj otec? Ne, náš otec! Protože nejsem jedináček. Nikdo z nás není jedináček. A pokud neumím být bratrem, jen stěží se budu stávat synem tohoto Otce, protože On je Otcem všech. Mým zajisté, ale také Otcem ostatních, mých bratří. Jestliže tedy nejsem v míru se svými bratřími, nemohu Mu říkat „Otče“.

Tak lze vysvětlit, proč Ježíš poté, co nás naučil Otčenáš, zdůrazňuje, že neodpustíme-li druhým, ani Otec neodpustí naše viny. A odpustit druhým je velmi obtížné, stále nosíme uvnitř trpkost. Říkáme si: „Tys mi proved tohle, jen počkej...“ a čekáme, jak mu odplatit jeho „přízeň“ stejnou mincí. Ne, modlit se s nepřáteli v srdci není možné. Je to těžké, to jistě, je to těžké, nesnadné. Řeknete: „Otče! – nemohu říct ‚Otče‘ – nejde mi to přes jazyk. Nemohu říct ‚náš‘, protože ten mi provedl to, tamten ono – to nejde! Tihle přece patří do pekla. Nemám s nimi nic společného!“ Je to opravdu nesnadné. Ježíš nám ale přislíbil Ducha svatého – a On nás učí, uvnitř, v srdci, jak vyslovovat „Otče“, jak vyslovovat „náš“.

Prosme dnes Ducha svatého, aby nás učil říkat „Otče“ a abychom mohli vyslovovat „náš“, abychom uzavřeli mír se všemi svými nepřáteli.

papež František 20. 6. 2013

Neboj se Bohu říkat Otče

Bůh tu není proto, aby se lidé měli čeho nebo koho bát, ale proto, aby se nemuseli bát ničeho a nikoho kromě jednoho: že ztratí Boha, důvěrný vztah k němu, oporu, pevný bod, který jen on může dát lidskému životu.

Říkat „Otče“ znamená přiznat se ke svému přirozenému a nadpřirozenému původu sahaajícímu až k Bohu. Přiznat si, že jsem Božím tvorem a mám svou existenci prostřednictvím rodičů a prarodičů od Něho. Že jsem se křtem stal Božím dítětem a oslovením „Otče“ obnovuji svůj křestní slib, svou poslušnost, odevzdanost a úctu.